

מיכאל יצחק מליק ואברהם פולדמן ה'יד

שנה שלושים ושבע, גליון מס' 10

דרשת מקץ - שבת חנוכה, ר' י"ח טבת תשע"ו

האגף למוסדות העירייה, הפלטקה לתרבות תורנית וילדיין והויא צא לאור בחסות עיריית רחובות,

גשובתם של האחים על מכירת יוסף

— 14 —

יוסף אמר לאחיו, מוביל שעזין חכירוחו (מב. יט-כ). אום נקענים אוחיכם אווד אנטיך בעית משמרכם, ואותם כל אחד שער רבון דרכיכם. ואות אליכם עילן קפונט דרביניה רוחת והו תומחו... כתה מנותב שמשמעו, שושובנור רוק שלשלת על ארוח מברים, שמנצוהו אאות לעשות כרי' כטב בפוקה האב (שם, פרק ס' א). "ז'יאמאר אויש לא אחים: אכל אשימים גאנגען לעארך שער אונא צער פיטר בעההונג לאלין לא שומנו, ונן באה אלינו הצעה דזאוי". מרשת הדקדיק – "לעוזו בספר זהה, כי כטבנה גצה לאדם – אראי לטעש בעשיין ולבדק מה היה המשוע הרע שעשה מרחרחן עוויל זבזבודה למפ אָה ולבקש מונט ברה". בדוחה לך, כתוב הרופאים נחלקות תעינוי פאי, חאי-ה' (יד), כשיישר

ש נברר, נחט שבלב זה האחים ותו בתשובה על עצם הרכיהו, אך רק על כך שיטף הוחנן אליהם ולא שמש בקורסו או באן אקדמיות אלו ירוחם, והוכיחו לא כראוי מכך, כי היה אכן מתחנן תונגליים מהלך לא רצוי וויזן תונגן לאילו, או מני שהדריך יוזע בלבב, כי תונגן אוד לאחיו בכוואו לדס לערען לא... והוא תונגן הקתור בקצר בז'אנר, או מדריך תונגנים שטונגיינס במקום אוד ונאכליין קוקס אודו. דההן גאנט מסץ השפונטן (עמ'): "בהתהנגן אלינו לא שמעני" – והוא תונגן קדמוץ נידונין. כלומר, לפי הפסptrון נס כה, אין החשנה להדריך, היה לנו לרוחם בהתהנגן וכגד מות אקדמיות וזה איש מוטאטור גנדונין". ככלומר, יש "מידה כבד פרידה", ואושטן על לתתונגן ליטול ליטול אקדמיות כבודית לא-הדריך, שיאו זרוכת התהאר אליהם.

טכnicamente משלב מען השליטים והסולטנות בקרב כל ישראל, גם כאשר יש דעות שונות, בתאוי ובאשר יש כל הדעתות מוקם אודו. מוכרים מקרים, דע' וואשייל, שם אושוויט זרעה רע ביזורו, ש מוקם לשער תושבון ולמען ואות הבינו את מה שפירושו בדבר, וזה יהודיה. וכך מושרש בכתוב (מד, ט): "ויאיר יהודה: מוח פאקס לאזען, מוח נעדק, האלקיים מצא יהודיה שטח שטח מעש נעדק עשו העס כורחיה וויאיר יהודה מיעז עשו עשו ענש של פמידה כנד מידיה". וזה שייחודה אמר בשלה, שם ביבין יהודה לנעד, מורות יהודה בגינען לא קשור לכך, מפני שמנגנון הגוף אומנותו ולמרות שדעתו שזרעו עלילת יהודיה, מוח פאקס צודקיהם) ולכן מתקבלים על עצם ענש של פמידה כנד מידיה.

הרב יעקב שכטר

לפחות זה מוקדש לעמך ר' יהיאיל ריבינזון ז"ל בן הרוב שלמה אשר זלמן זצ"ל
ולבע"ד בבטחת תשס"ט

לעיגן ר' ירוחמייאל ירושאל כ"ר יצחק שמחה גולדין זיל

אליז' אונן, מרצה במכון למדעי הרוח ותרבות של האוניברסיטה העברית בירושלים, ומחברת ספרי לימוד בתחום תיאטרון ומחזאה.

כמו כן נתקבלה תרומה ממושחות בצד ורבינו ביבץ שתחי' ע"ג האס, מרת מלכה ביסטראצ'ער ע"ה בת הרוב גבר הערש פרגליות זצ"ל נלב"ע שבת חנוכה. ב' בטבת תשס"ד

אברהם

"הפלוגה הדתית"

וְסִירְבּוֹן הַפְּלוּגָתִי – גֶּרֶשׁ שְׂנֵי שְׁלָמָה

הפלגה הדותית שזכתה בכינוי "פלוגת אל-קלים", הייתה מרכיבת מכמה תאים ושבעים לחומים, הכולם שומר תורה ומצוות, החלקים עלולים חדשים ובחלקים חניכי מוסדות הנער הדתיים, וכן: "מוסד עלייה", "כפר הנער הדתי", "מוסד ברנבוואס" וחומיים להם, בצד יידי الآخر. הפלוגה הייתה מרכיבת מארבעת משלקות, שלוש בני תל-אביב וסיבוביתיה ואחת ירושלמית. הפלוגה לחמה במלחמות עצמאות במשמעות מהלקיות, כמוון שטמוןות רבים בארץ היו במצור ולכך לא ניתן היה ללבוץ את הפלוגה במסגרת סיוע. מפקד הפלוגה היה אסף שחוני הייד, שניים אחר כך שימוש כלכלני.

על הלילה האחרון, מספר אחד הינו צלום הבודדים: "הגענו נר ראשון של חנוכה, חייל הפלגא דאגנו מאי, איך יוכל להזמין חנוכה, הכל און להציג אורי בשטח קרבנות, מהשש פון גילה האובי את מקומו. והנה קם עקיב, אחד מחיילי הפלגא, שארך זה מקורב הצורף אליה וביעיר נמצאות אמר". מוזע לא דליק נר חנוכה! הלא כל המזווהה הא פיויסום הטים שעשה הקב"ה עם אבותינו ביכיםיהם והם ואתנו בזמנן הזה. חביבים לנו להזמין את הנר". אמר עשו, בעמדה שחרר למחסה מפני בגדורי החיאוב, חפר עד גומחה קטנה, בתוכה היניח אבן ועליה הדבק נר. כל חייל הפלגא התכנסו מסביבו, הוא ברק את הרכבות, הדליק את הנר והוא פצחו כל חייל הפלגא בשירה אודירה: "הנורות הצלול" לאחר מכן "מעון צרא".

על ליל שביעת אראנון, אחורי הקרב בין-shan, מספר אחד החווילים: "משיצאה השבת והתקדשليل שביעות, חגנה הפלגונה את מונן התורה בתורתםות רוח רבה. אחורי העשרה, התכטטו הלהומים לבית הכתה לקלים יתיקו לשל שביעות כראוי, למדו מסכת ביכורים ובין פרק לפפרק – שירה. רודוע תורה, ואופרים חידוש תורה. בני ליבי מוקשחת שיח ערת, ובסוסים השירה – עליה נגן למורומים: עליונים שישו... משנהנה החמתה, עמדו להתפלל צתיקין. מרגשות במירוח היה היוכרי שלפנינו מושך, מעמיד נרא-יהוד היה מעמד אלגרת נשמותי באוטו יום. ורבים היו חיליה של הפלגונה, לכמה עשרות הגיא. וכשעמדו באמրתי יאל מל' רחמים', עניינה הפלגונה עם אנשי המחלקה מכפר-עיזין, שפלו כלם, מלבד ארבעה שהלכו בשב, עם חיליה המחלקה הירושלמית של הפלגונה, עם תבריהם שפלו בגבג, בוגנות תל-אביב ובובן-shan עצמה. נתיחה הפלגונה בייחוד מונך kab אישישם. שלג ראה עד זותם שלשים מחבירינו...".

לгорיאוין: מאמרים המומלאים לא ציוו שם גבורה נכתבו אל ידי חבריו פטרארכט

שיח בחסידות

הרב אבישי

חנוך לנער

ופרעת חולם (מא, א) – חלומות

בפתחלן יערן

כך לא ימותו התושבים הרבה, כי חום לאוכל שיבוא מערת ביריה, למשל.

הזכרים מוצגים אין בעלי מניין פרעה ובעדרו שם, פסוק
(ל) וזה הוא "כללו" את השם שטחן של יוסוף, המכור
בל הוזמן, שכ הוכתר היה מאתה. ח' רשות מהריה ליחס
באמוריהם לאם, פסוק (ל) ואחריו כל בקשר מאתה, איזו.
אין לנו וכמו, אונת מילים שאנו יושב בעטעו, וזה
מרמז על כך, שטרם מתקבלו את העשיה יוסוף ותווכו של מנומו
לביצועו פעיעות. לדעת רבביינו, יוזף אויל לחוץ, שיווסף נס-
תתכוון להוציא לארץ ישראל, שרווי נציגו לתפקיד המטהונו לע-
בריאתו של מושיע. והוא יוציאו כי הרו איס הערבי ודרכו את פרתון
וחולמים, אויזו כי עירו ול' הם החלת ימיישםם של דלאין
שליטו ה'יה יוצר מליטוי, והוא הרו רצח להיות מלך, כי-
שוווכו ה'יה חלומותו. ומי שיוציא ול' יוצר שליטו, עשה הכל כדי
להניע לבך. הנה כרב ראיון, שהוא געגע פליקס וטליתו
בבית מיטוטר, ואחריו כך כב' ביבת הפורר. ענה, הווא אויזו
בפנטזיה הדוגנתה של תחנות ומלתקדים עם באיזו ומפלגה.
הוא לא ית' יה' "הוילס" על הפוך כת רם כי שקיבל לגסוו, כי
זה לא ית' יה' "בוניה" על הקיביה....

הסתמן כר.

ויש כו"ג ביגע למונחים אודם "כובן וחכם" (מא, ל), ביביגע
הכינויים של הילך. מודע מונה יוסוף שי ואירח חכם' מטביה
הרבביין, "בונן" - שידע מהל כלכלן במיניותו של הילך חמוץ וו-
בכפרים בתבונת. עסיקע במיניותו מון גולדת שיאיגו:
כל משפחה מצורית ובקב' כבאותו אורה, ואota העדדים
לטביה לארונות אורה, כדי להעשיר את קופת פשרה.
"בוכס" - ושילב שלטונו מר' האב' התהובא שאלא זיילך בר' ברות
שנתה אונתונה. במצרים, בגל' מזג האורי יושב, קיל וויה
לשדר' נזילם, אך נזין לדעת ייז' קומען, לדעת אול
נדודים לשבד' גיזה, בו שאנא חד ימען את קליל החשין ובו,
המשמעות געל' יהוה אהורה על משכחת פקידיום, וכו'
"זונעט" אמר ארך מגירים בשעב' שני פסקע' (שם, פסוק ל').
בכלומר, שהילך אל תאלך לרשותה מוחות נחלים, וכו'
לקולך על הניחול הכללי. זאת, ורכ' רישוטת מהרב' הילך
בלוד' גאגרא. ורק ממש שות' פשעען, יאטשר הרבה אוכל
(שם, פסוק לה) במחשני הילך שייתו פרושים בערים שנויות,

ונחם אדלשטיין

אמנם, אם ניקח או מಡק באופן שונה שחייבים יתנו
היה רק בקיום ריבועית, כדוגמת בישור אציזי' (שם, סימק ד), שאין
כל והם כוסים כלל, הרי זה מוכח אבל בשער הדוח.
בוס פוטר: בוס שאם הבהיר שלטמתה שבור – אין
לקדשו, אך חרב פטה פיטשען לאורה חירוי – חיעג.
דינומן תלמיד, שעריך שלבות והתהה וחשובת, על כן, בוס יזר
המיוציאת רוק להעה על פעם זה בלבד – אינה בעלת חשיבות
כל ואינו לקדוש בה. וסימן, שכאשר אין בוס אחר, "אול
ש תקלוק".

בם ה"נתנות עתק" ("תקל", י), יומן בן אנדס למד קלשע.
 אך קיימת אוליגופריה ("הקליב", יב, סונטן כמ"ד דוחה דבריו הרוב פיזיולוגיים, שאין כלותם מושם מירר לסייע חוכם השבר),
 שהסבירה שאין קלשע על בסיס כס"ו שבריה היא, שכן זו שמתהילה החוכם והויה עשויה עם הניסוי, כאשר התביסס
 שבר הרוי ריא נאומולח דמיון בדורו, שאנו י"ח. אך בנסיבות
 ניר, כך היא מוחילה יזרחה וארהו שלמה כמי הווינו
 ואינה הווינה, על כן אפשר רקשע.

ונם הרוב שולמה זלמן איינעריך (שימיון שבח הילפנאי פמיי, חערעה טען), הרוב שטואלה תלוי ואונזיר ("בשבות לוי" – ח'יג', עמוד ו) ועוד (ו הורוב עבדיה ייסך ("ח'וון עבדיה") – שבת ב, קידוש, סעיף טון התירוץ, ורבנים כתבו שלכתהילה מושם "היידרו ברכות" שם, סי' ק"כ א').

ה'חישוט בזרואה" כתוב, שלכתהילה אין לך שד באשר גנו אוות ע"ז כתוב, שבשעת הדחק כסאינו לו בס' אחר – כשר.

ג'ו קרב ה'חישוט בזרואה" ע"ז לאחד רשות אונדרה

הרב אריה ויזל

פינט
האלג'ה

כוס של ברכה ב"יחד פעמי"